

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΩΝ

Λέγανε οι γιαγιάδες τα παλιά χρόνια στα εγγονάκια τους για να κάθονταν ήσυχα ότι κάθε νύχτα του Δωδεκαήμερου στους δρόμους του χωριού και στα χαλάσματα κυκλοφορούσαν οι Καλικάντζαροι.

Μα τι ήταν αυτοί οι καλικάντζαροι;

Όπως λοιπόν έλεγαν οι παλιές γιαγιάδες, ήταν αερικά, ξωτικά.

Τους φαντάζονταν σαν κάτι μαυριδερά, ψηλά και κοκαλιάρικα κακάσχημα όντα, κάτι μεταξύ ζώου και ανθρώπου και που συνέχεια, όλη την ώρα, χοροπηδούσαν γκρινιάζοντας, φωνάζοντας και τραγουδώντας.

Όλο το χρόνο βρίσκονταν κάτω από τη γη, στον κάτω κόσμο και ζήλευαν τον απάνω κόσμο. Για αυτό λοιπόν, άλλοι με πριόνια, άλλοι με τσεκούρια κι άλλοι με μπαλτάδες έβαζαν όλη τη δύναμή τους να κόψουν τους στύλους, που πάνω στηριζόταν η γη και να την κάνουν να βουλιάξει.

Όταν έφτανε το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων, από φόβο μη βουλιάξει η γη και τους πλακώσει, έφευγαν κι ανέβαιναν στον απάνω κόσμο, στη γη, για να τυραννήσουν τους ανθρώπους που θα έβρισκαν μπροστά τους.

Έτσι λοιπόν οι καλικάντζαροι το Δωδεκαήμερο γύριζαν στους δρόμους, ανέβαιναν στα κεραμίδια και καμιά φορά, όπως λέγανε, έμπαιναν από την καμινάδα του τζακιού σε σπίτια που δεν τα είχαν θυμιατίσει οι νοικοκυραίοι τους.

Για αυτό, για καλό και για κακό, εκείνες τις ημέρες φροντίζανε να φράζουν τις τρύπες των τζακιών με πανιά. Ακόμα καίγανε λιβάνι σε θυμιατό κοντά στο τζάκι, γιατί οι καλικάντζαροι δεν άντεχαν αυτή τη μυρωδιά.

Λέγανε κάποιои, παλιά, πως μια γυναίκα αφού ετοίμασε τα γλυκά της, βασιλόπιτες, κουραμπιέδες, μελομακάρονα, είδε από το παράθυρο πως ξημέρωσε.

Όμως είχε ξεγελαστεί από το φεγγάρι, γιατί όπως λένε: "του Γενάρη το φεγγάρι παρά λίγο να είναι μέρα".

Έτρεξε λοιπόν αυτή η γυναίκα και ξύπνησε τα παιδιά της για να τα στείλει με τα γλυκά για ψήσιμο στο φούρνο. Τα παιδιά σηκώθηκαν πρόθυμα, πήρε το καθένα από ένα ταψί και ξεκίνησαν για το φούρνο.

Όμως η αυγή αργούσε να έρθει και ξαφνικά μέσα από τα κοντινά στενά ακούστηκαν αγριοφωνάρες και δυνατά γέλια. Σε ελάχιστο χρόνο ο δρόμος γέμισε με καλικαντζαράκια. Αρπαξαν τα παιδιά, τους πετάξαν ό,τι κρατούσανε και άρχισαν έναν τρελό χορό χτυπώντας τα ταψιά και φώναζαν: "-Ω! ... στραβά ταψιά, με τα ψεύτικα ψωμιά, άλλα με τα άσχημα, πηδάτε βρε μπαγάσικα ...".

Την ώρα που λάλησε ο πρώτος πετεινός, εξαντλημένα τα καλικαντζαράκια αφήσανε τα ταψιά στα κεραμίδια ενός σπιτιού κι αρχίσανε να φεύγουν τρέχοντας με στριγκλιές και γέλια, βγάζοντας έξω τις γλώσσες τους που ήταν κατακόκκινες σαν τις γλώσσες της φωτιάς και κουνούσαν τις ουρές τους εδώ κι εκεί... Όταν ξημέρωσε και βγήκαν οι άνθρωποι να πάνε στις δουλειές τους, βρήκαν στο δρόμο τα τρία παιδιά μισολιπόθυμα, χωρίς να έχουνε δυνάμεις για να σηκωθούν. Τα κουνήσανε, τα ραντίσανε με αγιασμό και όταν συνήλθαν, διηγήθηκαν τι τους είχαν κάνει τα καλικαντζαράκια. Αυτά λέγανε οι παλιοί για τους καλικαντζαρούς κι όλοι φοβόντουσαν να βγουν έξω από τα σπίτια τους πριν ξημερώσει, όλο το Δωδεκαήμερο. Δεν πιστεύω να φοβηθήκατε... γιατί όλα αυτά είναι ωραία παραμυθάκια του παλιού καιρού!